

PEONY

รับลูกสาว ไปเลี้ยงทั้งหมดคะ? 내가 딸이에요

Am I Your Daughter?

Flow เขียน

8

บทที่ 155

เฮรินนึกถึงตอนเห็นสภาพคนเจ็บเป็นครั้งสุดท้ายอีกครั้ง
ตอนนั้นเขาไม่เป็นอะไรแล้วซัดๆ เธอห้ามเลือดสำเร็จ ช่วยให้
เขาพ้นขีดอันตรายได้แล้วอย่างแน่นอน...

ไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะเสียชีวิตได้ง่ายขนาดนั้นสักหน่อย

หรือจะเข้าใจอะไรผิด

“เขาอาการสาหัสและได้รับการรักษาจากท่านหญิง
คัลลิสโตแล้วครับ ตอนนั้นพวกเราถึงได้เข้าใจว่าอาการดีขึ้น
แล้ว”

“ข้าบอกรายละเอียดไม่ได้เพราะมันเป็นกฎของที่นี่ แต่
เขาเสียชีวิตแล้วครับ”

...เป็นไปได้

ไม่สิ ไม่มีทางหรอก จะเป็นแบบนี้ได้ยังไง...

“ศพออยู่ที่ไหน”

โนอาห์ที่ยืนฟังอยู่นานถามขึ้น นักบวชตอบด้วยสีหน้า
ไม่กล้าปฏิเสธ คล้ายรู้สึกผิดเล็กน้อย

“ศพได้รับการจัดการแล้วครับ น่าเสร้านัก แต่แถวนี้เต็มไปด้วยมอนสเตอร์ หากปล่อยศพทิ้งไว้ พวกมันจะมารวมตัวกัน
เพราะได้กลิ่นนะครับ”

“เผาไปแล้วหรือยัง”

“ครับ”

เฮรินหลับตาลงไม่อาจรับความจริงที่เกิดขึ้น ร่างกาย
โง่งนทรงตัวไม่อยู่ โชคดีที่ได้โนอาห์ช่วยพยุงไว้เลยไม่ล้มพับไป
แต่ความรู้สึกสับสนในใจทำให้ไม่อาจเอ่ยออกไปแม้แต่คำ-
ขอบคุณ

“ไม่เป็นไรนะ”

...เพคะ ไม่เป็นอะไร”

“กลับกันก่อนเถอะ”

โนอาห์ประคองไหล่เฮรินที่เดินโรยแรงพาลับอย่าง
ระมัดระวัง กระทั่งออกมาจากศูนย์บรรเทาทุกข์จนไม่พบ
ร่องรอยของผู้คน เฮรินถึงค่อยพึมพำด้วยน้ำเสียงงุนงง

“...หม่อมฉันเป็นคนฆ่าเขาใช่ไหมเพคะ”

เคยช่วงชิงความทรงจำของผู้คน เคยบังคับเปลี่ยนมันให้
เป็นไปตามที่ต้องการ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เข้าไปยุ่งยากกับชีวิต
ของมนุษย์โดยตรง การช่วงชิงชีวิตไปจากคนอ่อนแอที่ต้องการ
ความช่วยเหลือ อีกทั้งยังไม่เคยทำร้ายเธอแบบนี้ แม้แต่ฝันก็ยัง
ไม่เคยคิด

เพราะแบบนี้หรือไงนะ

ทั้งที่รู้ว่าชีวิตของมนุษย์นั้นแสนสั้น ทั้งที่รู้ว่ามนุษย์เรา
นั้นตายได้ทุกเมื่อ กระนั้นก็น่าแปลกเหลือเกินที่ความตายของ
คนเจ็บคนนั้นแจ่มชัดถึงเพียงนี้

ประหนึ่งคนผู้นั้นอยู่ตรงหน้าเธอนี้เอง แววดาเจ็บปวด
เลือดอุ่นร้อนเหนียวข้น ไอร้อนที่เลื่อนราง น้ำเสียงอ้อนวอน
ขอร้องให้ช่วยชีวิต รวากับทุกอย่างเพิ่งจะเกิดขึ้นตรงหน้า

รู้สึกละอายแก่ใจ ความจริงมันหนักหนาเกินกว่าจะแบกรับได้ไหว

“...เป็นความผิดของหม่อมฉัน”

ควรที่จะใส่ใจให้มากกว่านี้

“ตะ...แต่เลือดหยุดไหลแล้ว ดูยังงี้ก็ไม่มีอะไรแล้วแท้ๆ เลยคิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไรที่จะปล่อยทิ้งไว้คนเดียว ตอนนั้นเขาดีขึ้นแล้วจริงๆ นะเพคะ...”

ต่อให้ไม่ได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที หรือไม่มีนักบวชคนไหนมารับช่วงรักษาต่อ ก็ควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้สิ ก็เธอรักษาอาการบาดเจ็บภายในให้แล้วนี่นา

แล้วทำไมกันล่ะ ระหว่างนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“พรุ่งนี้ต้องสืบให้รู้ว่ามันเป็นแบบนี้ได้ยังไง ข้าจะช่วยเองนะ”

“ไม่เป็นไรเพคะ หม่อมฉันทำเองได้”

เรียนผูกก็ต้องเรียนแก้ด้วยตัวเองถึงจะถูกต้อง หาก
ชนวนเหตุเกิดจากความผิดพลาดของเธอ ก็จะไปขอขมา
ครอบครัวของเธอ และเตรียมเงินชดเชยไปให้เหมาะสม

“ข้าแค่อยากช่วย”

“พระองค์งานยุ่งไม่ใช่หรือเพคะ”

“เพื่อเจ้า ข้าว่างเสมอ”

“เจ้าชาย...”

“กลับไปนอนกันก่อนดีกว่า พักผ่อนให้มากจะได้
สบายใจขึ้น”

...จริงหรือ

คิดอย่างไรความรู้สึกผิดต่อบาปนี้ก็ไม่น่าจะอันตรธาน
หายไปง่ายๆ สงสัยอยู่บ้าง แต่เขาก็ยอมเดินตามโนอาห์ไป
โดยดี

ในที่สุดก็กลับมาถึงห้อง โนอาห์พาเฮรินไปนอนลง
บนเตียง เธอพยายามข่มตาหลับ แต่ก็หลับไม่ลง

มือสั่นระริก ความคิดในหัวยุ่งเหยิง ใจกระสับกระส่าย
อยากจะหลุดลุกขึ้น ทำให้แผลบิบบมือของโนอาห์เต็มแรง สายตา
ของเขาหลุบมองมือของเธอ

เฮรินเพิ่งจะรู้ว่าแผลทำอะไรลงไป จึงพยายามจะดึง
มือออก แต่มืออีกข้างกลับวางทาบลงมากอบกุ่มมือของเธอ
เอาไว้ขณะที่เจ้าของมันนั่งลงข้างๆ

“ขำอยู่รึแล้ว”

โนอาห์กุมมือของเฮรินเอาไว้ไม่ยอมปล่อย มืออีกข้าง
ยกขึ้นเกี่ยผสมที่ยุ่งเหยิง เฮรินหลับตาลงด้วยความหนักใจ

ไม่ได้หลับเลยสักงีบ กระนั้นก็ยังได้ต้อนรับรุ่งอรุณพร้อม
กับโนอาห์อย่างเรียบง่าย

เช้าตรู่มีเสียงโหวกเหวกดังไม่เบา ตัวการของเสียงโวยวาย
คือชูชานนั่นเอง

ชูชานเข้ามาปลุกเฮรินที่ห้อง แล้วก็กลายเป็นพยานพบ
เห็นว่าเจ้าชายรองมาค้างอ้างแรมที่ห้องนี้ โนอาห์เฝ้าอยู่ข้างกาย

เฮรินที่เพิ่งผล็อยหลับไปเมื่อตอนตะวันลอยพ้นขอบฟ้า เขาหลับตานิ่งฟังหัวใจเต้น แล้วหูซู่ซาก็เปิดประตูเข้ามาเห็นเข้าพอดี

การปรากฏตัวของบุคคลที่ไม่คาดคิดเล่นเอาหูซู่ซาร้องกรี๊ด โนอาห์รีบจัดการตัดต่อของเสียงโดยทันที แต่ไอแวนผู้มีประสาทสัมผัสว่องไวได้ยินเสียงที่ดังขึ้นมาแวบหนึ่งแล้วเงิบหายไป จึงพุ่งมาที่ห้องของเฮรินอย่างรวดเร็ว

ไอแวนกลายเป็นพยานเจอโนอาห์อยู่ข้างกายเฮรินอีกคน จากนั้นพวกอัสวินที่วิ่งตามหลังไอแวนก็ได้มาเห็นภาพนี้ด้วย พวกเขาเดือดดาล ทำท่าจะชกดาบขึ้นมาฟัน เเคราะห์ดีที่ไอแวนจำได้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นโนอาห์

รอกันทุกคนสงบสติอารมณ์กันได้แล้ว โนอาห์ก็อธิบายสถานการณ์ทั้งหมดให้เหล่าพยานฟัง

เกิดเรื่องอะไรขึ้น อากาของเฮรินตอนนี้เป็นอย่างไร

เฮรินลื้มตาตื่นขึ้นมาภายหลัง หญิงสาวจุนงเมื่อเห็นสายตาของผู้คนมากมายที่กำลังมองมาด้วยความเป็นห่วง

รวมถึงความจริงที่ว่า เธอรู้สึกเคืองโนอาห์อย่างไม่ทราบสาเหตุด้วย

...เก่งระดับโนอาห์ น่าจะรู้ตัวก่อนที่คนอื่นจะเข้ามาในห้องนี่นา

แอบสงสัยเล็กน้อย แต่นั่นก็เป็นการเริ่มต้นของวันที่ทั้งน่าอับอาย รุนวาย และไร้สาระสันต์ อีกทั้งเมื่อคิดว่าวินเซนต์จะรู้เรื่องนี้ ภาพเบื้องหน้าก็มีดจนเกือบจะดับวูบ

“...ไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ”

เมื่อความรุนวายจบลง โนอาห์ถูกพาไปที่ห้องว่างบนชั้นสาม จากนั้นก็หายต่อไปเลย ภายในห้องที่เมื่อครูเต็มไปด้วยกลุ่มคนจึงเหลือฮรินกับชูซานแค่สองคน

ชูซานปลอบโยนฮริน เธอยิ้มขึ้นตอบ

“อ้อ ไม่เป็นไร”

“คุณหนู...”

“ข้าต้องรีบไปดูแล้วละ มือเข้าไม่ต้องเตรียมหรอก วันนี้จะไปหมู่บ้านข้างๆ กันใช่ไหม”

“...จะไปอีกหรือคะ”

ชูซานถามตาโต เฮรินพยักหน้าลงช้าๆ

“ก็มันเป็นเหตุผลที่เข้ามาที่นี่ไม่ใช่เหรอ ขอแค่ฟังคำชี้แนะของคนอื่น สุขุมเยือกเย็นเข้าไว้ ไม่ทะนงในฝีมือตัวเองเกินไป ก็ไม่มีอะไรหรอก”

อันที่จริงพอคิดว่าจะได้ออกไปทำกิจกรรมบรรเทาทุกข์ที่ไร ใจก็โล่งสบายขึ้นมาก การลงมือช่วยเหลือคนทุกข์ยากด้วยตัวเอง ก็เหมือนกับได้ช่วยเหลือตัวเองในอดีตไปด้วย เพราะอย่างนั้นถึงได้ชอบและสนุกไปกับการทำสิ่งนี้

แต่หลังเกิดเรื่องเมื่อวานขึ้น ก็ได้รับความจริงว่ามันไม่ใช่กิจกรรมง่ายๆ เลย ทั้งยังอดรู้สึกกลัวขึ้นมาไม่ได้เมื่อตระหนักได้ถึงภาระที่วางอยู่บนบ่า

ทว่าเฮรินไม่สามารถลืมนจุดประสงค์ของการมาที่นี่ได้ เพราะมันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วินเซนต์ต้องออกเดินทางไปยังดินแดนอันไกลโพ้น

“วันนี้ข้าจะติดตามไปด้วยค่ะ จะได้คอยเฝ้าดูคุณหนู ถ้าคุณหนูลืมสิ่งใด ข้าจะช่วยบอกท่านนักบวชคนอื่นๆ ให้เอง ข้ามีประโยชน์มากกว่าเจ้าหนูนั้นแน่นอน ให้ข้าไปด้วยนะคะ”

“อ้อ ชูซาน วันนี้ขอรบกวนหน่อยนะ”

“ได้เลยค่ะ!”

เมื่อเฮรินยอมอนุญาต ชูซานก็ดีใจ รีบช่วยเฮรินแต่งเนื้อแต่งตัว เธอออกไปจากห้องพร้อมกับชูซาน ไม่นานก็พบเข้ากับเซโรด

ปกติเซโรดต้องวิ่งหลุนๆ เข้ามาหาทันทีที่สัมผัสได้ถึงเธอ แต่วันนี้ไม่รู้ทำไมถึงได้เอาแต่ยืนนิ่งหน้าบึ้งเหมือนรูปปั้น

เฮรินมองตามสายตาของเซโรดไปด้วยความแปลกใจ

“...เจ้าชายเธอ”

“อ้อ เฮอร์น”

โนอาห์สมควรจะพักผ่อนอยู่ในห้องที่มีคนช่วยจัดเตรียมให้ แต่เขากลับอยู่ในชุดสวมใส่สบาย ยึดครองเก้าอี้ในห้องรับรอง

“ทำไมมาอยู่ตรงนี้ได้ล่ะเพคะ”

แวนดาเฮอร์นฉายความประหลาดใจ จะเดินเข้าไปทักก็สัมผัสได้ถึงแรงที่พยายามจู้จี้ไม่ให้ไป เธอหลุบสายตาลง ถึงได้เห็นว่าเซโรดกอดเธอเอาไว้แน่นเชียว

หัวใจของโนอาห์ขมวดมุ่นเข้าหากันจนเป็นร่องลึกสีหน้าที่มีแค่เฮอร์นคนเดียวที่ไม่เคยเห็น

“รับประทานอะไรหรือยังเพคะ”

“ไม่เป็นไร รอเฮอร์นกินก่อน”

“ข้าไม่ค่อยอยากรับประทานอะไรเลยเพคะ เซโรดล่ะจ๊ะ”

ซูซานเป็นคนตอบคำถามของเฮอร์น

“รับประทานไปเยอะมากค่ะ ตัวก็เล็กนิดเดียว แต่
รับประทานจุมาก น่าจะเป็นสามเท่าของอาหารที่ปกติคุณหนู
รับประทานได้เลยมังคะ”

“ว้าว เซโรดของพวกเราวันนี้ก็ต้องโตขึ้นพรวดๆ แน่เลย
เนอะ แบบนี้เดี๋ยวก็โตกว่าพี่สาวเยอะเลยสิ”

“...โตแล้ว”

“หืม”

เซโรดพิมพ์มาก่อนจะหันหน้าขวับไปอีกทาง สายตาของ
เด็กชายมองไปเจอโนอาห์ที่กำลังหัวเราะเยาะอย่างเปิดเผย แต่
พอเฮรินมองตามสายตาของปีศาจน้อยไป สีหน้าของโนอาห์
ก็กลับมาอ่อนโยนเหมือนไม่เคยเย้ยหยันใครมาก่อน สายลม
ฤดูใบไม้ผลิพัดไปทั่วห้องอย่างอบอุ่น

“หม่อมฉันไปก่อนนะเพคะ ฝ่าบาท”

“จะทิ้งข้าไว้เหรอ”

“พระองค์จะไปด้วยกันหรือเพคะ”

“อ้อ”

...จะดีเหรอ

“แต่ที่นั่นไม่ได้มีแค่คนของคัลลิสโตนะเพคะ มีคนนอก
อยู่เต็มไปหมด อาจมีคนรู้ว่าฝ่าบาทเป็นใครก็ได้ ไหนจะมีท่าน-
คาร์ดินัลคาโรอันอีกคน”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวข้าจัดการเอง”

พูดยังไม่ทันจบ รูปร่างหน้าตาของโนอาห์ก็พรวดอย่าง
น่าประหลาด ทั้งที่กำลังมองโนอาห์อยู่ แต่ก็เหมือนกับไม่ใช่
โนอาห์...แต่ความรู้สึกนี่ก็เป็นโนอาห์นี่นา...

“...เจ้าชายหรือคะ”

“แบบนี้ใช้ได้ไหม”

โนอาห์มองแววตาขบขันของเซโรดกับแววตาสนอก
สนใจของเฮริน เขายิ้มเดินเข้ามาหาเธอ

“วันนี้ข้าจะคอยคุ้มครองอยู่ข้างกายเจ้าให้เอง จะอยู่เจียบๆ ไม่รบกวน ถ้าถึงคราวจำเป็นข้าจะช่วยอีกแรงนะ เวทมนตร์สามารถรักษาคนได้”

“...อา”

มีไอแวน ชูซาน และเซโรดอยู่ด้วยก็จริง แต่มีโนอาห์เพิ่มเข้ามาอีกคนแบบนี้ เธอก็ค่อยวางใจขึ้น

การเริ่มต้นของวันที่หนักหน่วงและหวาดกลัว เบาขึ้นมาหน่อยแล้วละ

ทันทีที่เฮรินเดินทางมาถึงศูนย์บรรเทาทุกข์ ก็รีบมองหานักบวชที่คอยดูแลคนเจ็บในกระโจมเดียวกับเมื่อวาน และถามเขาว่าเมื่อวานหลังเธอกลับไปแล้วมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาเหนือความคาดหมายไปมาก

“คนเจ็บที่ท่านหญิงใช้พลังศักดิ์สิทธิ์รักษาให้หะหรือครับ แข็งแรงดีครับ ตอนนี้งำลังพักฟื้นอยู่”

...เมื่อวานบอกว่าเขาตายแล้วชัดๆ

“ขอพบได้ไหมคะ”

“ได้ครับ”

นักบวชยิ้มแย้มนำทางให้เฮอร์นด้วยความเต็มใจ ที่ไม่ใช่
กระโຈມที่เธอช่วยงานเมื่อวาน แต่เป็นสถานที่รวมกลุ่มคนไข้
ที่อาการดีขึ้นจนเหลือเพียงบาดแผลเล็กน้อย

คนเจ็บอยู่ที่ท้ายกระโຈມ

“คนนี่ครับ”

คนที่นักบวชพาเธอไปพบ

“ขอบคุณท่านหญิงมากครับ ได้ยินว่าท่านช่วยข้าเอาไว้...”

คนที่เอาแต่พร่ำบอกขอบคุณไม่หยุดปาก

รูปพรรณสัณฐานคล้ายคลึงกับคนเจ็บคนเมื่อวานนี้มาก
แต่เฮอร์นมองออก

...ว่าคนผู้นี้ไม่ใช่ ‘คนเจ็บคนนั้น’

หรือจะเข้าใจผิด

เฮรินเคาะรีโอพลงกระซิบเสียงเบา รีโอไม่ตอบสนอง
นั้นหมายความว่าไม่ใช่คนผู้นี้จริงๆ

แล้วทำไมนักบวชกับคนเจ็บจะต้องรวมหัวกันหลอกเธอ
เหมือนเป็น 'เรื่องจริง' ด้วยล่ะ

อยากให้พวกเขาอธิบายออกมาเดี๋ยวนี้ว่านี่ไม่ใช่คนที่เธอ
ตามหา และต้องการให้สารภาพความจริง แต่เฮรินพอจะเข้าใจ
ว่าพวกเขาทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร

ปัญหานี้ต้องค่อยๆ ไขให้กระจ่างในภายหลัง

ปลื้มตัวออกไปจากที่นี่ก่อนดีกว่า

เฮรินส่งสายตาให้ไอแวนหลังเดินออกมาจากกระท่อม
เขาค้อมค่านับแล้วหายตัวไป เพื่อไปสืบหาความจริงในเรื่องที่
ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงปิดเงียบ ไม่ยอมปริปาก

โนอาห์ยืนมองสถานการณ์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เฮอร์น
ส่งยิ้มให้ก่อนจะสาวเท้าก้าวต่ออย่างเยือกเย็น

วันนี้มีคนเจ็บร่อยุ่มากมาย เรื่องนี้ต้องดำเนินการอย่าง
สมบูรณ์แบบไม่ให้มีข้อผิดพลาดเท่านั้น

ระหว่างเดินออกมาหมายจะกลับหลังจบหน้าที่ประจำวันนี้
ก็มีแขกที่ไม่คาดคิดมาขอพบเฮอร์น คนผู้นี้คือนักบวชหนุ่มผู้คอย
รับใช้อยู่ข้างกายคาร์ดินัลคาโรอัน

เขาเป็นนักบวชหนุ่มอายุประมาณยี่สิบกว่าปี และมีสีหน้า
ถมึงทึง

สาเหตุที่เฮอร์นจดจำนักบวชหนุ่มคนนี้ได้ดีเป็นพิเศษ
ก็เพราะแววตาเป็นชาที่ไม่อาจพบเห็นได้จากนักบวชคนอื่นๆ นี่
แหละ

“ท่านหญิง ท่านคาร์ดินัลคาโรอันเชิญท่านไปร่วม
รับประทานอาหารเย็นครับ”

วันแรกเฮรินได้ร่วมรับประทานอาหารกับเจ้าเมืองของที่นี่ แต่ยังไม่เคยมีโอกาสนพบกับคาร์ดินัลคาโรอันตามลำพัง เรื่องนี้คงทำให้คาร์ดินัลคาโรอันค้างคาใจ ถึงได้เตรียมมื้ออาหารสร้างโอกาสในการเรียกเธอไปพบ

เฮรินเองก็มีเรื่องอยากถามอยู่พอดี จึงตอบตกลงไปร่วมมื้อเย็นในวันนี้ด้วยความยินดี

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งค่ะ ฝากบอกท่านด้วยนะคะว่าข้าจะไปแน่นอน”

“เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะคะ”

นักบวชหนุ่มทำความเคารพอย่างมีมารยาท แล้วขอตัวจากไป สายตาของไอแวนที่มองตามหลังอีกฝ่ายไปนั้นเย็นเยียบดังทะเลสาบกลางเหมันตฤดู

“โอ้หังเหลือเกิน ต่อไปอย่าไปคุยด้วยเลยนะคะ”

“คงไม่มีเรื่องให้พบแล้วมังคะ”

“ยังงี้ก็ระวังไว้หน่อยเถอะ คนแบบนั้นมักชอบก่อเรื่อง”

โนอาห์ช่วยพูดสนับสนุนคำเตือนของไอแวน ทั้งคู่เห็น
พ้องต้องกันขนาดนี้ เฮรินจึงพยักหน้า ไม่ขัดความหวังดีของ
พวกเขา

หลังจากนั้นก็พากันออกมาจากศูนย์บรรเทาทุกข์โดย
มีนักบวชหลายคนเดินตามออกมาส่งเหมือนทุกครั้ง กระทั่ง
ห่างออกมาไกลจนมองไม่เห็นศูนย์บรรเทาทุกข์ โนอาห์ก็เปิด
ปากพูดเข้าเรื่องอย่างระมัดระวัง

“เฮริน เกี่ยวกับเรื่องนั้น...”

เฮรินย้อนถามทันทีที่โนอาห์เกริ่นขึ้นมา เพราะนี่เป็น
เรื่องที่เธอรอเวลาที่เหมาะสมอย่างกระวนกระวายใจมาตลอด
ทั้งวัน

“หม่อมฉันทำอะไรผิดพลาดไปใช่ไหมเพคะ ทำไมถึงได้
ปิดบังกันล่ะ หรือพวกเขาช่วยกันปกปิดความผิดให้หม่อมฉัน
เพราะเกรงชื่อเสียงของคัลลิสโตจะต่างพร้อย”

หากไม่ใช่ ก็ไม่จำเป็นต้องสร้างทำให้เรื่องที่เกิด
กลายเป็นไม่เกิดแบบนั้น

สาเหตุที่เฮรินเดินทางมาถึงที่นี่ก็เพราะเสียงวิพากษ์-วิจารณ์คัลลิสโตที่ดังหนาหูในช่วงนี้

ถ้าอย่างนั้นก็อาจจะเป็นไปได้ที่ทางคณะนักบวชช่วยเก็บกวาดเรื่องไม่ดีให้ด้วยความเต็มใจ เพื่อปกป้องชื่อเสียงที่ดีงามของคัลลิสโตกับลัทธิอาชรา

“เป็นอย่างที่เจ้าคาดเดา เพราะความผิดพลาดของเจ้านับเป็นความผิดพลาดของคณะนักบวชแห่งอาชรา พวกเขาจึงจัดการกับเรื่องนี้อย่างเงียบๆ แต่ว่า...”

“แปลกใช่ไหมเพคะ”

หากใช้สติคิดให้ดีอย่างเป็นกลาง สถานการณ์นี้ถือว่าแปลกประหลาดมาก คนที่เฮรินรักษาให้เมื่อวานอย่างไรก็เป็นเพียงสามัญชนคนหนึ่ง

ทุกชีวิตล้วนสำคัญ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีฐานะเช่นไร

กระนั้นสามัญชนก็ไม่ใช่ ‘ชนชั้นสูง’ ที่จะก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ได้อยู่ดี เป็นเรื่องที่สามารถมองข้ามได้ง่ายๆ โดยคิดเสียว่า โจรร้ายก็เท่านั้น

แล้วทำไมถึงต้องงใจปิดบังด้วยล่ะ

“มีเหตุผล”

“...มีเหตุผลหรือเพคะ”

โนอาห์พยักหน้าอย่างช้าๆ ทำทางสุขุมเยือกเย็นของเขา
ในวันนี้ไม่รู้ทำไมถึงทำให้คนมองรู้สึกกระสับกระส่ายได้แบบนี้

“ตายหมดแล้ว ก่อนหน้านี่หลายคน หลายวันที่ผ่านมา
เฮริน แค่เฉพาะคนเจ็บที่เจ้าช่วยรักษา”

“...อะไรนะเพคะ”

ตายเหรือ

“คนเจ็บที่หม่อมฉันช่วยรักษาให้หรือคะ”

“อ้อ”

“...จะเป็นไปได้ยังไง”

เมื่อวานก่อนข้างฉุกฉะหุก ก็เลยรักษาโดยไม่มีคนคอย
ชี้นะ แต่ครั้งอื่นจะมีนักบวชคอยตามประกบช่วยเหลือเวลา

เฮรินรักษา ซึ่งเธอก็ปฏิบัติตามคำชี้แนะของพวกเขาอย่าง
เคร่งครัด ดังนั้นจึงไม่มีทางเกิดปัญหากับคนเจ็บที่เธอยื่นมือ
เข้าช่วยได้เลย

แล้วทำไม เพราะอะไร ถึงได้มีคนตายล่ะ

“...หรือจะมีใครเล็งเป้าหมายที่คัลลิสโตเพคะ”

มิเช่นนั้นก็ไม่สมเหตุผลเลยที่ผู้เสียชีวิตทั้งหมดล้วน
เป็นคนเจ็บที่ผ่านมือเธอมาก่อน

“อาจจะ”

เฮรินถึงกับหมดแรงเมื่อได้คำยืนยันจากโนอาห์อีกเสียง

เหลวไหลไร้สาระมาก

“ต่อให้เกลียดชังคัลลิสโตขนาดไหน ก็ไม่เห็นต้องทำถึง
ขนาดนี้เลย เห็นชีวิตของผู้คนเป็นผักปลาได้ยังไง...”

คนเจ็บพวกนั้นต้องผ่านความยากลำบากมาตั้งเท่าไร
กว่าจะเอาชีวิตรอดมาได้ แต่ชีวิตของพวกเขากลับถูกช่วงชิงไป
อย่างง่ายดายและไร้ค่า ด้วยเหตุผลแค่เพราะเกลียดชังคัลลิสโต

เรื่องที่ทำให้เธอพูดไม่ออกไม่ได้มีแค่เรื่องนั้น

“เรื่องบานปลายถึงขนาดนี้ ทำไมไม่มีใครบอกหม่อมฉัน
เลยล่ะเพคะ”

ในเมื่อไม่ได้เพิ่งเกิดเรื่องเช่นนี้แค่ครั้งสองครั้ง ทางคณะ
นักบวชก็ควรจะบอกเธอสิ เรื่องนี้มันร้ายแรงมาก เป็นเรื่อง
สำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงอย่างเธอสมควรรู้

แต่ที่ผ่านมาแล้วถึงสี่วันเต็ม พวกนักบวชก็ยังปิดเรื่องนี้
เอาไว้มิด ต่อให้พยายามเข้าใจถึงเหตุผลในการกระทำ ก็ไม่อาจ
ทำใจยอมรับได้อยู่ดี

“มือเย็นวันนี้คงต้องลงถามเรื่องทั้งหมดกับคาร์ดินัล-
คาโรอันแล้วล่ะค่ะ”

นี่ไม่ใช่เรื่องที่สมควรปิดบัง แต่เป็นเรื่องที่เธอสมควรรู้
และหาวิธีรับมือกับมัน

เฮรินตั้งใจใช้โอกาสนี้ถามเรื่องทั้งหมดอย่างตรงไป-
ตรงมา แต่ในอาหังคิดต่าง

“กลับคฤหาสน์ดีกว่าไหมเฮริน”

เขาถามความเห็นเธออย่างระมัดระวังมากๆ เฮอร์นมองเข้าไปในดวงตาขณะถามโนอาห์

“เห็นหม่อมฉันช่วยอะไรเรื่องนี้ไม่ได้หรือเพคะ”

เฮอร์นเข้าใจถ้าโนอาห์จะคิดแบบนั้น เพราะถ้าเธอไม่รู้จะมาที่นี่ให้ได้ ก็คงไม่กลายเป็นการเปิดช่องให้คนพวกนั้นสาธิตโคลนสกปรกใส่คัลลิสโตกับคณะนักบวชได้หรอก

“การที่มีคนเล็งเป้าหมายที่คัลลิสโต หมายความว่าคนผู้นั้นเล็งเป้าหมายที่เจ้า ข้าแค่เป็นห่วง จะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่นั่นต่อก็ไม่สบายใจเอาเสียเลย”

เฮอร์นเข้าใจความเป็นห่วงของโนอาห์ดี หากวินเซนต์อยู่ที่นี้ก็คงพูดแบบเดียวกัน

เพราะ ‘เฮอร์น’ สำคัญ เลยอดยากให้อยู่ในสถานที่ปลอดภัย เธอเข้าใจความรู้สึกของพวกเขา

“แต่เรื่องมันเกิดขึ้นไปแล้ว”

มีคนใช้เธอเป็นเป้าทำลายคัลลิสโตปรากฏตัวขึ้น แค่นี้จากที่นี่ เรื่องจะจบลงอย่างราบรื่นได้จริงหรือ

“ไม่ต้องกังวล ข้าจะจัดการเอง”

“ถ้ามันจัดการได้ง่ายขนาดนั้น หม่อมฉันเองก็ทำได้
เหมือนกันนะเพคะ”

เธอมีธีโอ แค่ตามหาคนที่รู้เรื่องนี้แล้วใช้พลังของธีโอ
ลบความทรงจำ ก็สามารถทำให้เรื่องที่เคยเกิดขึ้นกลายเป็นเรื่อง
ที่ ‘ไม่เคยเกิดขึ้น’ ได้แล้ว

กระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถฟื้นชีวิตคนที่
ตายไปแล้วกลับคืนมาได้ ตราบใดที่ไม่หาตัวการเบื้องหลังเรื่องนี้
ให้พบแล้วหยุดมัน ก็คงแก้ปัญหาเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้

“หม่อมฉันจะหาให้เจอเพคะ ต้องรู้ให้ได้ว่าทำแบบนี้ไป
ทำไม”

และเธอก็สังหรณ์ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคราวนี้อาจเกี่ยวข้องกับ
กับเรื่องที่วินเซนต์ไปจัดการอยู่

“...ถ้าข้าแอบพาเจ้ากลับบ้าน เจ้าจะเกลียดข้าไหม”

“ไม่เกลียดหรอกเพคะ...แต่คงเศร้านิดหน่อย”

เฮรินไม่ชอบตัวเองที่อ่อนแอ เพราะมันเหมือนกับเธอ
เป็นคนไร้ประโยชน์ที่ดีแต่คอยสร้างปัญหาอยู่เรื่อย นี่คือเหตุผล
ที่ทำให้เธอทั้งเกลียดทั้งสมเพชตัวเอง

โนอาห์ถอนหายใจเมื่อได้ยินเฮรินบอกแบบนี้

“เข้าใจแล้ว ข้าจะช่วยอีกแรง แต่ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
ถึงเวลานั้นเจ้าต้องฟังข้านะ”

เฮรินพยักหน้า เจามีตบหน้าของโนอาห์ค่อยจาง
ลงบ้าง

ไม่ได้อยู่ด้วยกันกับโนอาห์แบบนี้มาตั้งนาน รู้สึกผิด
เหมือนกันที่ทำให้เขาต้องเป็นห่วงอย่างไม่จำเป็น อยากลบ
ความไม่สบายใจออกไปจากใบหน้างดงามของเขาให้ได้โดยเร็ว

เฮรินทอดถอนใจ สายตามองออกไปนอกหน้าต่าง

ความมืดกำลังคืบคลานเข้ามา ในที่สุรรัตติกาลก็หวน
กลับมาเยือนอีกครั้ง

“ยินดีต้อนรับท่านหญิงครับ”

เฮรินมาถึงห้องอาหารตามเวลานัดหมาย และก็พบกับคาร์ดินัลคาโรอันที่มารอต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว เธอยิ้มเดินตามไป ยังโต๊ะอาหารที่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้า ตำแหน่งที่นั่งของหญิงสาวคือเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับคาร์ดินัลคาโรอัน

สายตาเคลื่อนจากคาร์ดินัลคาโรอันไปยังตำแหน่งข้างกันฝั่งนั้น ซึ่งมีจานซ้อนสำหรับสามที่วางอยู่ แต่ละที่มีคนนั่งพร้อมก่อนแล้ว ซึ่งทั้งสามคนต่างก็เป็นคนที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตา เพราะเคยพบหน้ากันมาแล้วเวลาออกไปทำงานกิจกรรมอาสา กับคาร์ดินัลหรือแวะไปที่วิหาร

และหนึ่งในนั้นก็คือนักบวชเจ้าของแวตาเย็นชา คนที่โนอาห์กับไอแวนไม่ชอบขึ้นหน้า

คาโรอันมองตามสายตาของเธอไปเห็นทั้งสามคน เขากล่าวต่อโดยเร็ว

“เอ่อ ข้าเกรงว่าจะเจียบเหงาเกินไปถ้านั่งรับประทานกับคนแก่ๆ อย่างข้า เลยเรียกพวกนักบวชที่วัยใกล้เคียงกับ

ท่านหญิงมานั่งร่วมโต๊ะด้วย เพื่อจะช่วยให้ท่านหญิงรับประทาน
อาหารได้อย่างผ่อนคลายมากขึ้นนะคะ”

“หรือคะ”

เฮรินตอบอย่างไม่ใส่ใจพร้อมกับนั่งลงประจำที่ เมื่อเธอ
นั่ง อาหารที่ปรุงเสร็จพร้อมกินก็ถูกยกมาเสิร์ฟที่โต๊ะ

มันเป็นมือเย็นที่เรียบง่าย เนื่องจากสถานการณ์ของเขต
บรรเทาทุกข์ไม่ได้ดีมากมายอะไร จึงมีเพียงซุปรที่ปรุงขึ้นอย่าง
ง่าย ๆ ขนมอบัง และผลไม้ไม่กี่อย่าง ปริมาณสำหรับให้ทุกคนกิน
ได้พออิ่ม

เฮรินยกช้อนขึ้น กำลังจะตักซุปรเข้าปาก คาโรอันก็พูด
ขึ้นมาก่อน

“ไม่เหนียวบ้างหรือครับ”

ช้อนถูกวางลงพร้อมกับคำตอบดังออกจากปาก

“ไม่เหนียวขนาดนั้นหรอกค่ะ ข้าเป็นห่วงมากกว่าว่า
ท่านคาร์ดินัลคาโรอันจะไหวไหม”

“ฮ่าๆ ขำนะเหอครับ มีบราเธอร์ทั้งหลายคอยดูแลอยู่แล้ว เลยไม่เห็นดเห็น้อยอะไร แต่ไม่ได้ออกมาจัดการด้วยตัวเองแบบนี้เสียนาน เลยรู้สึกเจ็บปวดใจและเสียใจที่ไม่สามารถช่วยเหลือได้ทุกคนนะครับ”

กล่าวจบคาโรฮันก็พูดเสริมต่อว่า คนแก่ก็พูดอะไรเลอะเทอะไปเรื่อย แล้วหัวเราะเสียงดังอย่างอารมณ์ดี จากนั้นก็ตักซูปใส่ปากด้วยท่าทางเรียบร้อย

เฮรินมองเขาแล้วก็ว่าจะตักอาหารกินบ้าง หากไม่เกิดเสียงใสกังวานของช้อนที่ร่วงตกมาถึงความสนใจไปจากเธอเสียก่อน

วินาทีที่เงยหน้าขึ้นเพราะเสียงที่ช้อนร่วงตก ก็พบภาพนักบวชกำลังกระอักเลือดสีแดงคล้ำ นัยน์ตาของนักบวชที่มักจะมองเธอด้วยสายตาเย็นชาอยู่เสมอคู่ นั้น บัดนี้กลับฉายแววฉงนระคนเจ็บปวด

มือที่ยกขึ้นปิดปากสันสะท้อน ไบหน้าบิดเบี้ยวโดยพลัน เมื่อความเจ็บปวดทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ นัยน์ตาลึกลง

ไปมาด้วยความทรมาน ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นตะลึงงันทันทีที่
สบตากับเธอ

ชั่วขณะนั้นแววตาของเขาอัดแน่นไปด้วยความคับแค้น-
ใจ นักบวชคนดังกล่าวกำลังพูดกับเธอผ่านแววตา

เป็นเจ้าสินะ

ดรอปปา

บทที่ 157

นักบวชหนุ่มจ้องเฮรินราวกับจะฆ่ากันให้ตาย ก่อนร่างจะล้มเอนหล่นจากเก้าอี้ กวาดจานชามร่วงกราวตกลงไปพร้อมกัน

ทุกอย่างเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเฮริน ภาพที่ปรากฏในดวงตาเกิดขึ้นอย่างเชื่องช้าราวกับเอารูปมาวางเรียงต่อกันเป็นฉากๆ

จากนั้นเสียงกรีดร้องดังลั่นก็ช่วยดึงสติเธอกลับมา

“กรีดดดด!”

สาวใช้ที่ยกจานอาหารเข้ามากรีดร้องเสียงแหลม ทำจานหล่นพื้น อัศวินของคัลลิสโตวิ่งเข้ามาคุ้มกันรอบตัวเฮรินทันที เหล่านักบวชเองก็กรูเข้ามาพร้อมกัน

เมื่อห้องอาหารตกอยู่ในความโกลาหล ไอแวนซึ่งยืนคุ้มกันอยู่ข้างหน้าเฮรินก็รีบถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“คุณหนูไม่เป็นอะไรนะครับ”

“...ค่ะ”

เห็นกับตายังไม่อยากเชื่อ ทำไมจู้จู้ นักบวชคนนั้นถึงได้กระอักเลือดออกมาล่ะ เกิดอะไรขึ้น

เฮรินตะลึงงัน ผิดกับอีกด้านหนึ่งของโต๊ะอาหารที่วุ่นวายต่างกันอย่างชัดเจน พวกนักบวชไม่รู้โผล่มาจากไหนกันเยอะแยะ พวกเขาเข้าไปรุมล้อมเพื่อช่วยชีวิตเพื่อนนักบวช

บ้างสวดภาวนา บ้างใช้พลังศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนกำลังพยายามช่วยนักบวชหนุ่มคนนั้น แต่ก็ไม่มีประโยชน์ ยิ่งรักษาเขาก็ยิ่งกระอักเลือดออกมา

“ถอยไป”

แม้แต่คาร์ดินัลยังทนดูต่อไม่ไหว คาโรอันเดินเข้าไปหานักบวชหนุ่ม ตั้งท่าได้แล้วก็ปล่อยพลังศักดิ์สิทธิ์แผ่แสงอบอุ่นออกมา แต่พลังนั้นใช้ไม่ได้ผล ทั้งยังยิ่งทำให้เลือดกระอักออกมาอย่างรุนแรงหนักกว่าเดิม

นักบวชหนุ่มเค้นพลังเฮือกสุดท้ายออกมาจับข้อมือของคาร์ดินัลคาโรอัน

แค่แวบเดียวเท่านั้น วินาทีที่นัยน์ตาสัณระริกมองสบกับ
นัยน์ตาของคาร์ดินัล นักบวชหนุ่มก็สั่นลม ไม่ตอบสนองต่อ
การรักษาได้อีก เสียงผู้คนร่ำให้ด้วยความโศกเศร้าเบาบางลง
ความเจ็บเข้ามาแทนที่

ท่ามกลางความเจ็บให้ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยว เสียง
อ่อนโยนดังแทรกซึมเข้าไปในหูของทุกคนอย่างแจ่มชัด

“...จงหลับใหลอย่างสงบในอ้อมกอดของพระผู้เป็นเจ้า”

คาร์ดินัลคาโรฮันช่วยปิดเปลือกตาที่เบิกกว้างอึ้งไม่ได้
รับความเป็นธรรมให้แก่นักบวชที่เพื่องมดลมหายใจ และสวด
ภาวนาขอให้ไปสู่สุคติ ขอให้มีความสุขอยู่ที่นั่น

นักบวชคนอื่นๆ พากันคุกเข่าลง พวกเขาพร้อมกันสวด
ภาวนาขอให้ผู้ตายไปสู่สุคติ

คนที่ไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการสวดภาวนามีแค่เฮริน
กับกลุ่มอัศวินใต้บังคับบัญชาของคัลลิสโตเท่านั้น

การสวดภาวนาใช้เวลาไม่นานก็จบลง คาร์ดินัลคาโรฮัน
กล่าว

“พาบราเธอร์ไปพักผ่อนในห้องให้สบายเถอะ”

“ครับ ท่านคาร์ดินัล”

เหล่านักบวชเคลื่อนย้ายศพกันอย่างเป็นระเบียบตามคำสั่งของคาร์ดินัลคาโรอัน ไม่นานศพที่ถูกคลุมด้วยผ้าขาวก็ถูกยกออกไปข้างนอก

คาโรอันมองภาพนั้นจนลับสายตา ก่อนจะหันกลับมาหาเฮรินในที่สุด สีหน้าของเขาขาวซีด

“ขออภัยท่านหญิงด้วยครับที่จู่ๆ ก็เกิดเรื่องไม่น่าดูขึ้นแบบนี้”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“พวกเราจะสืบเรื่องนี้อย่างละเอียดแน่นอน...แค็ก”

คาร์ดินัลไอโซลทอย่างกะทันหันระหว่างพูด มือที่ยกขึ้นปิดปากถูกลดลง ฝ่ามือกับริมฝีปากมีเลือดสีแดงเข้มไหลย่อยอาการเดียวกับนักบวชที่เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อครู่

คาร์ดินัลตัวโง่งเงนล้มลงอย่างไร้กำลัง

“ท่านคาร์ดินัล!”

บรรดานักบวชเห็นอาการของคาร์ดินัลแล้วก็ตะโกน
เสียงดัง รีบวิ่งเข้ามาหา

“...อย่า โวยวาย ไป”

เขาผื่นพุทที่ละคำๆ อย่างยากลำบาก หยาดน้ำตาร่วง
เผาะจากดวงตาของเหล่านักบวช

“...ข้า ไม่ เป็น อะ ไร...”

ปากบอกไม่เป็นอะไร ทว่ากลับหายใจหอบ แม้แต่-
ถ้อยคำไม่กี่พยางค์ก็ยิ่งพูดออกมาได้อย่างยากเย็นแสนเข็ญ

“ใจ เย็น...ต้องหา...คน ร้าย...”

เสียงแผ่วจนมีแต่คนข้างกายเท่านั้นที่จะได้ยินดังออก
จากปากของคาร์ดินัล หลังบอกความต้องการได้จนจบก็หมดสติ
ไปทันที

“ท่านคาร์ดินัล!”

“เร็ว เร็วเข้า รีบพาท่านไปที่ห้อง! เดี่ยวนี้!”

คนผู้หนึ่งแบกคาร์ดินัลวิ่งออกไป คนที่เหลือต่างก็วิ่งตามไป แต่ส่วนหนึ่งยังรั้งอยู่พูดคุยกันต่อที่ห้องอาหาร กลุ่มนักบวชเอื้อมมือไปจัดการกับข้าวของที่วางอยู่บนโต๊ะอาหาร

“หยุดมือค่ะ”

จนกระทั่งเสียงเล็กห้ามพวกเขาเอาไว้เสียก่อน

สายตาของทุกคนหันมามองคนออกคำสั่ง และคนที่พวกเขาเห็นก็คือเฮริน

เฮรินตกเป็นเป้าสายตาของกลุ่มนักบวช เธอรู้สึกประหม่าขึ้นมาครู่หนึ่ง มือที่ซ่อนอยู่หลังกระโปรงกำแน่น หลังสุดลมหายใจเข้าลึกก็ออกคำสั่ง

“ห้ามเคลื่อนย้ายสิ่งใดทั้งสิ้นค่ะ”

“...ท่านหญิง”

“เซอร์ไอแวน ช่วยคุณอย่าให้พวกเขาแตะต้องอาหารบนโต๊ะนะคะ”

“ครับ คุณหนู”

ไอแวนน้อมรับคำสั่ง เคลื่อนไปฝั่งตรงข้ามอย่างว่องไว ประหนึ่งโบยบิน ก่อนจะชักดาบขึ้นมาหยุดการเคลื่อนไหวของผู้คน อศวินคนอื่นๆ ก็ทำแบบเดียวกัน พริบตากลุ่มอศวินแห่งคัลลิสโตก็ย้ายไปยืนฝั่งตรงข้าม ตั้งท่าขัดขวางการกระทำของนักบวชซึ่งเพิ่งจะรู้ว่าเฮรินเอาจริง พวกนักบวชผลัดกันถามคนละประโยคสองประโยค

“ขอภัยครับ ขอทราบได้หรือไม่ว่าท่านกำลังจะทำอะไร”

“ท่านหญิง”

เฮรินมองเหล่านักบวชที่ประหลาดอย่างไม่พอใจ เธอเปิดปากพูดอย่างช้าๆ

“คัลลิสโตจะเข้ามาตรวจสอบที่นี่เองค่ะ ไม่ใช่เฉพาะที่นี่ แต่เป็นทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบและให้ความร่วมมือด้วยค่ะ”

เหล่านักบวชคัดค้านคำสั่งของเฮริน

“พี่น้องของพวกเราตายนะครับ ท่านคาร์ดินัลคาโรฮันเอง ก็โดนวางยาพิษ แล้วจะให้พวกเราอยู่เฉยอย่างนั้นหรือครับ”

“พวกเราทราบครับว่าคัลลิสโตมีอำนาจที่จะสืบสวน แต่ก็ควรจะให้พวกเรามีส่วนร่วมด้วยสิครับ จะมอบอำนาจศักดิ์สิทธิ์ให้กับพวกอศวินได้อย่างไร”

“ใช่ครับ นี่เป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง”

“จัดการเช่นนี้ไม่ยุติธรรมเลยนะครับ”

เหล่านักบวชคัดค้านเสียงแข็ง

เฮรินนึกสงสัยขึ้นมา ทำไมเธอต้องมานั่งฟังเสียงพวกนี้ด้วยล่ะ

“ไม่ยุติธรรมหรือคะ”

เห็นเฮรินยอมรับฟัง นักบวชที่ดูจะอารมณ์ร้อนอยู่บ้างก็เถียงกลับ

“นี่ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าหญิงสมควรเข้ามายุ่งเกี่ยวครับ ท่านหญิงเป็นปกติดีอยู่ท่านเดียว ขณะที่เกิดปัญหาขึ้นกับท่านอื่นที่รับประทานอาหารด้วยกันไม่ใช่หรือไงครับ”

“จะบอกว่าข้าเป็นคนทำร้ายท่านคาร์ดินัลนั้นหรือคะ”

“ไม่ใช่ครับ...แต่จากรูปการณ์แล้ว...”

“รูปการณ์หรือคะ”

“ปกติท่านนักบวชเรย์ก็ไม่ค่อยชอบใจในตัวท่านหญิงอยู่แล้ว...”

อ้อ กะแล้วเชียว

ก็นึกอยู่ตลอดว่ามันแปลกๆ ทำไม่ถึงได้ปิดบังเรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่ไม่ให้เธอรู้ เพราะอะไรจึงไม่เปิดโอกาสให้ได้อธิบาย

ใครเป็นคนตัดสินใจเอาเองโดยพลการ

มีจุดประสงค์อะไรถึงได้พยายามกีดกัน ‘คัลลิสโต’ ออกไป

ที่แท้จริงแผนจะไล่ต้อนกันแบบนี้เอง

ไม่รู้ใครเป็นคนสร้างสถานการณ์นี้ขึ้นมา แต่เฮรินก็ได้ตกลงไปในกับดักที่เตรียมขึ้นอย่างรัดกุมในช่วงเวลาสั้นๆ นี่เสียแล้ว แถมยังดินไม่หลุดด้วย

นัยน์ตาของผู้คนที่สมควรจะให้การสนับสนุนเธอ-
แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา

ใครเป็นคนยุยงให้พวกเราแตกแยกกัน

ไม่รู้ แต่จะต้องมีคนคิดปองร้ายเธอ และมุ่งเป้าหมายไปที่
คัลลิสโตอยู่ที่ไหนสักแห่งอย่างแน่นอน

ต้องลากคน ‘ผู้นั้น’ ออกมาให้ได้

เฮรินหรีตาลงอย่างเย็นชา บรรยากาศรอบตัวของหญิง
สาวเปลี่ยนแปลงไป เสียงประท้วงของพวกนักบวชเบาลง
จนกระทั่งเงียบกริบ เฮรินจึงค่อยมองสบตาที่ละคนด้วยนัยน์ตา
เย็นเยียบประหนึ่งแช่น้ำให้กลายเป็นน้ำแข็ง เธอเปิดปากพูด

“นักบวชทุกท่าน นามของข้าคือ เฮริน อีธาน คัลลิสโต
ลืมแล้วหรือคะ”

“...”

“ตระกูลของข้าคือคัลลิสโต คนที่ในอนาคตจะกลายเป็น
นายเหนือหัวที่แท้จริงของอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ ที่พวกท่านกล่าว
มานั้น คิดว่ามันสมควรแล้วหรือคะ”

สายตาของเฮรินมองไปยังนักบวชที่กล่าวอ้างถึงนักบวช
‘เรย์’ เมื่อครู

“ข้าคือคัลลิสโต คัลลิสโตคือข้า การดูหมิ่นข้าก็เหมือนทำให้คัลลิสโตต้องแปดเปื้อน และเป็นการดูแคลนอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ที่ข้าจะต้องปกครองในอนาคต นอกจากนี้ยังถือเป็นการดูหมิ่นองค์เทพอาซราผู้นำพาข้ามายังคัลลิสโตด้วยค่ะ”

เฮรินอธิบาย สีหน้าของพวกนักบวชหม่นหมอง เธอพูดกับพวกเขาที่นิ่งจนไปเกิน

“ที่นี่จะต้องถูกปิดไม่ให้ใครเข้าออก ขอเชิญทุกคนออกไปข้างนอกด้วยค่ะ จนกว่าบุคคลที่เหมาะสมจะมาสืบสวนเรื่องทั้งหมดจนเสร็จสิ้น ห้ามผู้ใดเข้ามาที่นี่”

เฮรินหันไปบอกไอแวน

“สืบความเคลื่อนไหวของทุกคนในปราสาทหลังนี้ด้วยนะค่ะ ถ้าใครดูน่าสงสัย หรือมีใครหายตัวไป ไม่ต้องไปไล่ตามจับเจ้าตัว แต่ให้คุมตัวเพื่อน ครอบครัว หรือคนสำคัญมาแทนค่ะ”

นักบวชหลายคนมองด้วยแววตาแปลกใจเมื่อเฮรินกล่าวถึงครอบครัว

หญิงสาวอธิบายอย่างใจดี

“ต้องมีตัวประกัน คนร้ายถึงจะยอมก้าวออกมาเองไม่ใช่
เหโรคะ ตัวประกันยิ่งเด็ก ยิ่งอ่อนแอ ยิ่งไร้กำลัง ก็ยิ่งช่วยกระตุ้น
ความละอายใจต่อบาปได้ดีนัก”

เฮรินอธิบายเสียงหวานราวกับช่วยบอกความลับสุดยอด
ให้ฟัง รอยยิ้มหายไปถึงดวงตาดูใสซื่อ รอยยิ้มที่ใครๆ ก็ชมว่า
ไร้เดียงสา น่ารักน่าเอ็นดู ทั้งทำให้คนมองสติหลุดลอยเพียงได้
ยล

หลังส่งยิ้มให้ทุกคน เฮรินก็หันหลังเดินออกไป เสียงสั้น
รองเท้าดังต๊อกๆ ก้องไปทั่วห้องอาหาร

เมื่อเดินมาถึงประตู อัครวินแห่งคัลลิสโตก็เอื้อมมือไปเปิด
ให้อย่างนอบน้อม โนอาห์ยืนรอมอยู่ด้านนอกของประตู

ชายหนุ่มเข้ามาช่วยค้ำกันเธอที่กำลังออกคำสั่งกับไอแวน

“หลังข้ากลับไป ช่วยดำเนินการตามที่บอกทีนะคะ”

“รับทราบครับ คุณหนู”

คล้อยหลังเฮรินที่ยกขาก้าวออกไปนอกประตู ไอ่แวนก็ส่งสายตาให้มาร์สัน จากนั้นมาร์สันก็พากองกำลังอัศวินไปไล่นักบวชออกจากห้อง แล้วทำการปิดตายห้องอาหาร

เพียงพริบตาด้านในปราสาทที่เงียบกริบจนถึงเมื่อครู่ก็เกิดเสียงดังกรึกโครมราวกับตลาดสด

ทว่าเสียงสั่นรอนแท้อของเฮรินที่เดินห่างไปจากห้องอาหารขึ้นเรื่อย ๆ ยังคงดังตึก ๆ ค้างอยู่ในหูของใครหลายคนอย่างน่าขนลุก

โนอาห์กับเฮรินกลับมาที่ชั้นสาม ระหว่างเธอกับเขาไม่มีใครพูดอะไรสักคำ และไม่ต้องนัดแนะกันมาก่อน ทั้งคู่ก็มุ่งตรงไปยังห้องทำงานชั่วคราวของเฮริน

ไล่คนรับใช้ออกไปจนหมด ปิดประตู ศีรษะเล็กก้มลง จากนั้นไหล่ก็เริ่มสั่นกระเพื่อม

โนอาห์เข้าไปหาเฮรินด้วยความตกใจ เขาเอียงใบหน้า หญิงสาวเล็กน้อยเพื่อมองใบหน้า ศีรษะที่ก้มลงค่อยๆ เชิดขึ้น อย่างช้าๆ ช้อนมองเขา

ขอบตาของเฮรินที่เข้าใจว่ากำลังร้องไห้สะอาดสะอ้าน ไร้คราบน้ำตา ไม่ใช่แค่ดวงตาที่กระจ่างใส ริมฝีปากก็กำลังยิ้ม กว้างประหนึ่งเจอเรื่องสนุก

เฮรินกล่าวกับโนอาห์ที่ยืนงงงวย

“...โล่งใจจังเลยเพคะ!”

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? 8

Am I a Daughter 내가 딸이에요?

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Peony Publishing

내가 딸이에요?

Am I a daughter?

Copyright © Flow 2019 / D&C MEDIA All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Flow.

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? เล่ม 8 / Flow: เขียน; 8hours: แปล จาก 내가 딸이에요?

(Am I a daughter?).— กรุงเทพฯ: พีโอเนอ มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 399 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. 8hours, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6779-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุจน์อักษร Raks

ราคา 375 บาท